Č. 5340.

Státní zaměstnanci: Na starobní odměnu zavedenou výnosem min. sprav. ze 16. března 1923 č. 12.669 pro podúředníky a zřízence ve službě justiční není právního nároku.

(Nález ze dne 1. února 1926 č. 1880).

Věc: Josef P. v Praze proti ministerstvu spravedlnosti o starobní odměnu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. výnosem vrátilo min. sprav. žádost st-lovu za povolení starobní odměny podle výnosu min. sprav. ze 16. března 1923 č. 12.669 s tím, že jí nebylo vyhověno vzhledem k výnosu z 20. června 1923 a výnosu z 11. dubna 1924. Intimujíc tento výnos, dodalo presidium vrch. zem. soudu v Praze ve svém výnosu ze 4. února 1925 k bližšímu vysvětlení, »že službu hudebního eleva a službu nasluhování nelze do služby rozhodné pro odměnu započísti«.

Stížnost, navrhující zrušení nař. rozhodnutí pro vadnost a nezákonnost, vytýká, že výrok žal. úřadu neobsahuje žádných důvodů a v dalším dovozuje, že v osobě st-lově jsou splněny veškeré podmínky pro udělení starobní odměny dle cit. výnosu ze 16. března 1923. Srážeti se služební doby 29 let 15 dnů dvě leta, jež st-l od října 1889 do 28. září 1891 sloužil jako hudební elev, proto, že vojenskou přísahu mohl složiti až po dosáhnutí 17. roku věku (28. září 1891), jest nesprávné a odporuje cit. výnosu, poněvadž léta ta nejsou léty ideálními.

O stížnosti uvážil nss toto:

Výnos min. sprav. ze 16. března 1923 č. 12.669, jehož se st-l jako právního pramene pro svůj nárok dovolává, ustanovuje v odstavci 2. I. oddílu, že »justičním zaměstnancům, náležejícím do kategorie podúředníků a zřízenců, kteří dosáhli neb dosáhnou posledního platového stupně a jichž doba skutečné státní služby přesahuje o dva roky dobu, potřebnou podle platných předpisů k dosažení tohoto platového stupně, mohou býti, jestliže služebně vyhovují, poskytnuty odměny a to: podúředníkům 250 Kč ročně, zřízencům 200 Kč ročně a po dalších dvou letech započitatelné služby další odměny v téže výši.« Dále se uvádí v oddílu II., že »u těch zaměstnanců, kteří splnili všechny podmínky stanovené pro povolení odměny již k 1. lednu 1923, bude lze odměny povoliti již k tomuto dni.«

Z tohoto znění zmíněného výnosu — nehledě ani k tomu, zda má náležitosti pravotvorné normy — plyne zcela jasně, že jím nebyl normován žádný nárok zaměstnanců v něm uvedených na odměny tam vypočtené, nýbrž že jde o pouhou direktivu pro podřízené úřady, pověřené předkládáním žádostí za takovéto odměny, aby postupovaly dle jednotných zásad — rozhodnutí samo však je ponecháno v každém jednotlivém případě zcela volnému ničím neobmezenému uvážení žal. úřadu, který odměnu přiznati nemusí, ani když jsou splněny všecky podmínky tohoto výnosu.

Nemůže-li však st-l z tohoto výnosu dovozovati pro sebe žádného subj. práva, jest stížnost, vytýkající nezákonnost nař. rozhodnutí z důvodu, že nepřiznalo st-li odměnu tímto výnosem stanovenou, bezdůvodná.

— — —

Č. 5341.

Urbarialisté. — Administrativní řízení (Slovensko): Předpisují-li platné stanovy komposesorátní, že odvolání z usnesení valného shromáždění jest do určité lhůty podati u předsedy komposesorátu, není župní úřad příslušný rozhodovati o odvolání, podaném přímo u župního úřadu, které ve stanovené lhůtě k předsedovi komposesorátu vůbec nedošlo.

(Nález ze dne 2. února 1926 č. 1244.)

Věc: Komposesorát býv. urbarialistů v B. proti župnímu úřadu v Liptovském Sv. Mikuláši (za zúč. Matěje P. adv. Dr. Frant. Schmolka z Prahy) stran platnosti usnesení valného shromáždění.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím bylo zrušeno usnesení valné hromady z 1. března 1923, zrušuje se pro nezákonnost. Útraty zúčastněné strany se nepřisuzují.

Důvody: Valné shromáždění komposesorátu býv. urbarialistů v B. usneslo se dne 1. března 1923 většinou hlasů přítomných členů, že se z urbarialistického lesa V. bude dodávati evangelické ludové škole v B. ročně 6 kub. sáhů palivového dříví do učeben a pro učitele. Z tohoto usnesení podali Matěj P. a řada jiných členů komposesorátu odvolání, jež bylo adresováno na župní úřad v Lipt. Sv. Mikuláši a jež podle presentata došlo k tomuto úřadu dne 23. června 1923. V odvolání bylo namítáno, že zmíněné usnesení valného shromáždění jest z důvodů formálních i meritorních neplatné. Župní úřad postoupil toto odvolání k vyřízení okr. úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši, který je rozhodnutím z 12. listopadu 1923 zamítl. K odvolání Matěje P. a soudruhů podanému z rozhodnutí okr. úřadu župní úřad nař. rozhodnutím: I. zrušil rozhodnutí okr. úřadu z 12. listopadu 1923 z důvodu, že okr. úřad nebyl kompetentní rozhodovati o odvolání podaném z usnesení valného shromáždění z 1. března 1923, II. zrušil posléz zmíněné usnesení valného shromáždění samo, ježto usnesení jest z důvodů formálních i meritorních neplatné.

O stížnosti uvážil nss toto:

A. Nař. rozhodnutí obsahuje — jak shora uvedeno — dva výroky. Stížnost domáhá se sice zrušení nař. rozhodnutí v celém jeho rozsahu, neformuluje však proti výroku sub I. vůbec žádného stižného bodu; zůstává tedy nař. rozhodnutí, pokud obsahuje výrok sub I., v dnešním sporu vůbec mimo úvahu nss-u.

B. Zkoumaje pak výrok uvedený sub II. shledal nss toto:

Žal. úřad přezkoumával platnost usnesení valného shromáždění z 1. května 1923 k odvolání podanému Matějem P. a soudruhů. Stížnost namítá především, že žal. úřad nebyl v daném případě vůbec oprávněn jednati meritorně o tomto odvolání, ježto nebylo podle § 36 stanov stě-